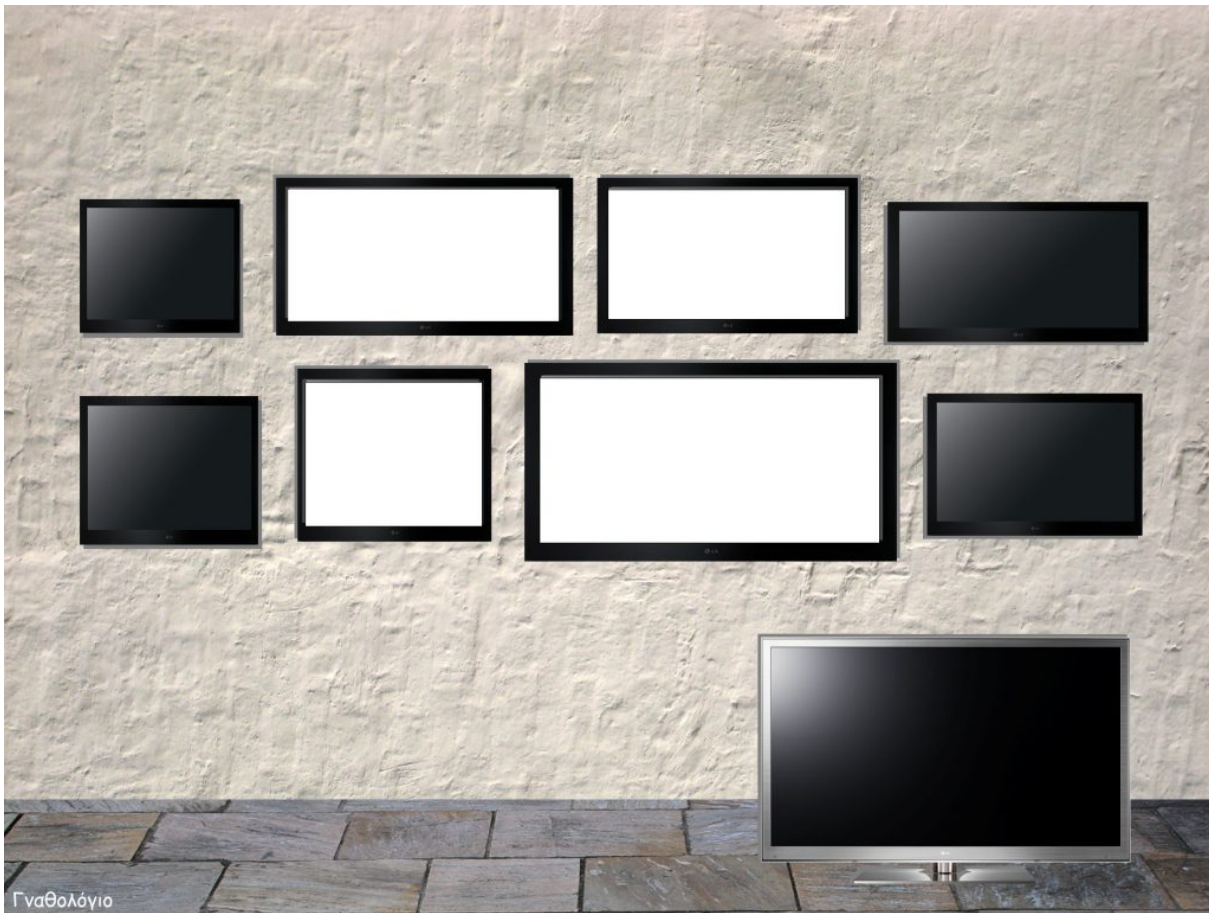


Τηλεοπτικές άδειες, η επόμενη μέρα: Μια πρόβα εκφασισμού της δημόσιας ζωής;



Του [Δημήτρη Τρικεριώτη](#)

Ο τρόπος και τα αποτελέσματα του διαγωνισμού για τις τηλεοπτικές άδειες θα μπορούσε να χαρακτηριστεί σαν μια ακόμη «κλινική εκδήλωση» της μετάλλαξης του ΣΥΡΙΖΑ στην εξέλιξή της προς μια νέα μεταπολιτευτική παθογένεια, που ξεδιπλώνεται χωρίς πολιτικό αντίπαλο.

Η τακτική του «προωθητικού συμβιβασμού» που ακολούθησε ο ΣΥΡΙΖΑ για την άνοδο στην εξουσία (βλ. βιβλίο Ρούντι Ρινάλντι: «[Άσχημη περίοδο διαλέξατε να διαφωνήσετε...](#)»), εκτός από πολιτικά ανοίγματα στην κεντροαριστερά περιελάμβανε «κινήσεις και επαφές με τμήματα της ελληνικής ολιγαρχίας». Ο ίδιος ο Αλέξης Τσίπρας, σε κάποια συζήτηση, είχε πει χαρακτηριστικά: «Θα

στηρίξω τη στρατηγική μου έστω σε σάπια σανίδια». Και απ' ό τι φαίνεται, αυτόν τον δρόμο τον ακολουθεί με συνέπεια.

Έτσι, αν οι πολιτικές επιλογές της Δεξιάς και του ΠΑΣΟΚ στο τηλεοπτικό τοπίο διαπλέκονταν με τα συμφέροντα τμημάτων μιας αστικής τάξης παρασιτικής και χωρίς εθνική συνείδηση, οι επιλογές της μεταλλαγμένης και ανασφαλούς Αριστεράς του ΣΥΡΙΖΑ οδηγούν την τέταρτη εξουσία στον συγκεντρωτισμό με την προσδοκία του καλύτερου κεντρικού ελέγχου, αλλά ταυτόχρονα την σπρώχνουν ακόμη πιο χαμηλά, στα επίπεδα του λούμπεν και του υποκόσμου.

Το πού στοχεύει ο ΣΥΡΙΖΑ πρέπει να κρίνεται από τα πεπραγμένα του και τα αποτελέσματά τους. Από αυτήν την άποψη είναι χρήσιμα τα παρακάτω δέκα ερωτήματα, που εκ του αποτελέσματος αμφισβητούν ευθέως τα επιχειρήματα της κυβέρνησης για διαφάνεια, πολιτική ειλικρίνεια, μάχη κατά της διαπλοκής, προτεραιότητα του οικονομικού κριτηρίου, κοινωνική δικαιοσύνη, οικονομική βιωσιμότητα και δημοκρατική ευαισθησία:

Περί διαφάνειας

(1) Γιατί ο έλεγχος του πόθεν έσχες των υποψηφίων δεν προηγήθηκε του διαγωνισμού; Ήταν αυτό ή όχι παράθυρο στη διαφθορά και τη διακίνηση παράνομου χρήματος;

(2) Πόσο δίκαιη και διαφανής μπορεί να θεωρηθεί η διαδικασία όταν υποψήφιοι που έδιναν περισσότερα δεν πήραν άδεια και υποψήφιοι που έδωσαν λιγότερα πήραν άδεια;

Περί ειλικρίνειας

(3) Πώς είναι δυνατόν ο πρωθυπουργός να ισχυρίζεται ότι θα μοιράσει τα 246 δις υπέρ ευπαθών ομάδων, όταν ο διαγωνισμός έχει υπογραφεί ως μνημονιακή δέσμευση με τα όποια έσοδα να προορίζονται για την εκπλήρωση των δημοσιονομικών στόχων;

Περί διαπλοκής

(4) Αφού υπήρχε ευρωπαϊκό νομοθετικό κώλυμα για τη μη συμμετοχή εργολάβου που αναλαμβάνει δημόσια έργα, γιατί εναλλακτικά η κυβέρνηση δεν διέκοψε τη συνεργασία της με τον συγκεκριμένο εργολάβο;

(5) Ο αποκλεισμός των υπερχρεωμένων τηλεοπτικών καναλιών άφησε ή όχι ανοικτό το ενδεχόμενο να επωμιστούν τα χρέη τους οι φορολογούμενοι πολίτες;

Περί προτεραιότητας του οικονομικού

(6) Αποδείχτηκε ή όχι από τις υψηλές προσφορές που έγιναν, ότι αν το τέλος απόκτησης άδειας είχε τεθεί στα 50 εκατομμύρια ευρώ και χωρίς περιορισμό αριθμού, τα έσοδα θα ήταν πολύ περισσότερα;

Περί κοινωνικής δικαιοσύνης

(7) Πώς είναι δυνατόν στον σχεδιασμό της διαδικασίας και μάλιστα στην οικονομική φάση που βρίσκεται η χώρα να μην είχε εξαρχής αποτιμηθεί το κοινωνικό και οικονομικό κόστος από την απώλεια 1,700 και πλέον θέσεων εργασίας;

Περί βιωσιμότητας

(8) Με 200 εκατομμύρια ετήσια διαφημιστική πίτα, πώς εξασφαλίζετια η βιωσιμότητα των «4» όταν καλούνται συνολικά να σηκώσουν και ένα συγκριτικά υπέρογκο κόστος λειτουργίας; Θα κλείσουν ή θα λαθροβιώνουν και αυτά (έστω κάποια από αυτά) από τη διαπλοκή και τον φορολογούμενο πολίτη;

Περί δημοκρατίας

(9) Γιατί δεν περίμεναν την απόφαση του ΣτΕ πριν προχωρήσουν στον διαγωνισμό;

(10) Σε τι διαφέρει το μαύρο στην ΕΡΤ, από το μαύρο έστω και σε ένα ιδιωτικό κανάλι, χωρίς μάλιστα βάσιμη τεχνολογική και οικονομοτεχνική τεκμηρίωση; Τι σημαίνει και πού παραπέμπει το μαύρο ως νομιμότητα;

Λίγες ώρες πριν μάθουμε ποιοι είναι οι «4» [έγγραφα](#): «Έτσι στο νέο τοπίο, από τη μια θα υπάρχει η διαχρονικά κυβερνητική ΕΡΤ και από την άλλη η δυναμική ενός ολιγοπωλίου ιδιωτικής τηλεόρασης, τα οποία θα μπορούν να μονοπωλούν και να διαμορφώνουν την τηλεοπτική κοινή γνώμη». Μετά τ'αποτελέσματα, η κυβέρνηση φαίνεται ότι εκτός από την ΕΡΤ θα ελέγχει με αξιώσεις τουλάχιστον το ένα από τα δύο νέα ιδιωτικά κανάλια εθνικής εμβέλειας.

Εκτός απροόπτου, η επόμενη μέρα θα 'χει λιγότερες φωνές, θα 'ναι πιο φοβισμένη και με ακόμη λιγότερο φως. Θα 'ναι μια μέρα με το μαύρο ως

νομιμότητα και την εργασιακή ανασφάλεια ως «εξορθολογιστή» και αυτής της αγοράς. Ενόψει λοιπόν και αυτών των ανώμαλων συσχετισμών που διαμορφώνονται, θα ήταν χρήσιμο να ανεβάσουμε λίγο τον βαθμό της πολιτικής μας υποψίας για ό,τι πλέον συμβαίνει στη χώρα μας.

Ο Ρόμπερτ Πάξτον στο βιβλίο του «[Η Ανατομία του Φασισμού](#)» γράφει:

«Ο φασισμός μπορεί να οριστεί ως μια μορφή πολιτικής συμπεριφοράς που χαρακτηρίζεται από μονομανή ενασχόληση με την κοινωνική παρακμή, την ταπείνωση ή τον κατατρεγμό και από μια αντισταθμιστική προσήλωση στην ενότητα, την ενεργητικότητα και στον εξαγνισμό»

[...]

«Το κόμμα που υιοθετεί τέτοιες συμπεριφορές βρίσκεται σε ταραχώδη αλλά αποτελεσματική συνεργασία με παραδοσιακές ελίτ. Εγκαταλείπει τις δημοκρατικές ελευθερίες και, χωρίς ηθικούς ή νομικούς περιορισμούς, επιδιώκει να πραγματοποιήσει εσωτερικές εκκαθαρίσεις»

[...]

«Ο φασισμός δεν συνίσταται ούτε στη χωρίς περιπλοκές εφαρμογή του προγράμματός του ούτε στον ελεύθερο καιροσκοπισμό. Οι ιδέες που βρίσκονται πίσω από τις φασιστικές ενέργειες γίνονται καλύτερα αντιληπτές μέσα από την εξέταση των ίδιων των πράξεων, αφού ορισμένες από τις συγκεκριμένες ιδέες δε διατυπώνονται ευθέως στη φασιστική δημόσια γλώσσα. Πολλές ανήκουν στη σφαίρα των ενστικτωδών συναισθημάτων και όχι σ' εκείνη των λογικών συλλογισμών».

Ο Πάξτον χαρακτηρίζει αυτές τις ιδέες ως «κινητήρια πάθη» και από αυτές μεταφέρω τρεις, που πιστεύω ότι σήμερα μας ενδιαφέρουν:

(1) Μια αίσθηση έντονης κρίσης που δεν μπορεί να επιλυθεί εφαρμόζοντας παραδοσιακές λύσεις.

(2) Η πεποίθηση πως η ομάδα στην οποία ανήκει κάποιος αποτελεί το θύμα, ένα συναίσθημα που δικαιολογεί οποιαδήποτε πράξη – πέρα από νομικούς ή ηθικούς περιορισμούς – και στρέφεται κατά των εχθρών του, εσωτερικών και εξωτερικών.

(3) Φόβος για ενδεχόμενη παρακμή της ομάδας από τις διαβρωτικές επιπτώσεις που ασκεί ο ατομικιστικός φιλευθερισμός, η πάλη των τάξεων και οι ξένες επιρροές.

Αναφερόμενος στον Πάξτον, δεν υποστηρίζω ότι η «ομάδα» του ΣΥΡΙΖΑ εξελίσσεται σε ένα φασιστικό κόμμα ούτε ότι ο Αλέξης Τσίπρας είναι ένας εκκολαπτόμενος φασίστας ηγέτης. Ωστόσο νομίζω ότι υπάρχουν πολλές ενδείξεις προχωρημένου πολιτικού αυταρχισμού της εξουσίας, που ενισχύεται από το νεοαποικιακό καθεστώς του μνημονίου, εγκαθιστώντας στην χώρα μια βαθιά αντιδημοκρατική αίσθηση και τάξη πραγμάτων, την οποία σκιαγράφησε, με την γνωστή του παρρησία, ο Μίκης Θεοδωράκης:

«Όλα δείχνουν ότι με το φάσμα του Τσαουσέσκου να υπερίπταται της χώρας μας και τα φαντάσματα των «επιφανών» μνηστήρων της ηγεμονίας της Ευρώπης (δηλ. Ναπολέον, Μέτερνιχ, Χίτλερ) μπαίνουμε σε μια νέα αποφασιστική φάση τόσο της ελληνικής όσο και της ευρωπαϊκής ιστορίας που έχει τη μορφή φαρσοκωμωδίας.»

Το βέβαιο είναι ότι τα πολλά ερωτηματικά που τέθηκαν με αφορμή τον διαγωνισμό για τις τηλεοπτικές άδειες δεν αποτελούν απλώς ενδείξεις αυταρχισμού και συγκεντρωτισμού της εξουσίας, αλλά αποδεικνύουν ότι πρόθεση της κυβέρνησης είναι ο μέγιστος δυνατός έλεγχος της ελεύθερης τηλεοπτικής πληροφορίας. Και απ' αυτή την άποψη, ο ΣΥΡΙΖΑ θα έχει αξιολογήσει ως πολύ σημαντικό το εύρημα ότι η πλειονότητα του ελληνικού τηλεοπτικού κοινού (Nielsen, TV Yearbook 2014-2015) και η πλειονότητα της «ομάδας» των ψηφοφόρων του (εκλογές Σεπτεμβρίου) έχουν κοινό στοιχείο ότι είναι μέσου και κατώτερου μορφωτικού επιπέδου και άρα πιο ευάλωτοι στην προπαγάνδα.

Twitter: [@BlogGnathion](https://twitter.com/BlogGnathion)